

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **P.Ř.**, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Zbyškem Kordačem, LL.M. et LL.M., advokátem se sídlem Karlovo nám. 10, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2013, č. j. 13829/13-5000-14102-707678,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze 3. 6. 2013, č. j. 13829/13-5000-14102-707678, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Tanvaldě (dále jen „správce daně“) ze dne 10. 9. 2012, č. j. 43543/12/188970507269, jímž byla žalobci za zdaňovací období roku 2006 doměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 301 232 Kč a současně sděleno penále ve výši 60 246 Kč. Změna dodatečného platebního výměru spočívala pouze ve změně údaje o bankovním spojení a lhůty splatnosti doměřené daně. V ostatním zůstal výrok dodatečného platebního výměru daně beze změny.

Žalobce nejprve obecně uvedl, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí trpělo vadami a skutkový stav nemá oporu ve spisu a vyžaduje doplnění. Podle žalobce byl v řízení před správcem daně porušen § 96 odst. 5 a odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, podle něhož má daňový subjekt právo být přítomen výsledku svědka a klást mu v rámci dokazování otázky, přičemž o provádění svědecké výpovědi musí být správcem daně vyrozuměn, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Žalobce přitom nebyl vyrozuměn o provádění svědecké výpovědi ■■■ dne 28. 6. 2010 a 6. 7. 2010 a ■■■ dne 26. 7. 2010. Žalobce odmítnul argument správce daně o tom, že v případě těchto výsledků se nejednalo o svědecké výpovědi, ale o místní šetření. Ze „Zápisnic o ústnom projednávání“,

kteřé na základě mezinárodního dožadání sepsal Daňový úřad Spišská Nová Ves vyplývá, že tyto úkony se odehrály u slovenského správce daně a svědkům byly kladeny otázky, proto se nemůže jednat o místní šetření ve smyslu § 80 a násl. daňového řádu. Žalobce argumentoval tím, že takovou praxi odmítl Nejvyšší správní soud i Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 1. 2002, sp. zn. I. ÚS 54/01, a ze dne 21. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 55/01. Procesní pochybení správních orgánů mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. ■■■ a ■■■ byli jedni z dodavatelů žalobce a oprávněnost uplatnění jimi vystavených faktur jako daňově uznatelného výdaje bylo předmětem šetření správce daně. Žalobce poukázal na to, že u jiných dodavatelů, např. pana ■■■, kde měl možnost účastnit se výsledku a klást otázky, došlo na základě takových důkazů k dodatečnému uznání vystavených faktur. Žalobce se domníval, že pokud by měl možnost účastnit se výsledku ■■■ a ■■■, došlo by v důsledku toho též k uznání alespoň části jimi vystavených faktur jako daňově uznatelného nákladu žalobce. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a požadoval nahradit náklady soudního řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Odmítnul žalobní námitky a uvedl, že správnost postupu potvrzuje rozsudek Evropského soudního dvora (velkého senátu) ze dne 22. 10. 2013 ve věci C-276/12, jehož předmětem byla žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012. Žalovaný uvedl, že ze strany správce daně bylo provedeno šetření podle § 4 zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní (mezinárodní dožadání) a směrnice Rady 77/799/EHS o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých daní a daní z pojistného ve znění směrnice Rady 2006/98/ES ze dne 20. 11. 2006, nikoliv místní šetření podle § 80 a násl. daňového řádu. V rámci mezinárodního dožadání bylo provedeno slovenským správcem daně ústní jednání s dotčenými osobami. Žalobce byl s výsledky mezinárodního dožadání seznámen dne 27. 4. 2011. V případě mezinárodního dožadání se daňovému subjektu členského státu nepřiznává ani právo být informován o žádosti tohoto státu o pomoc adresované jinému členskému státu, mimo jiné k ověření údajů poskytnutých tímto daňovým subjektem v rámci jeho přiznání k dani z příjmů, ani právo účastnit se výsledků svědků prováděných posledně uvedeným státem. Správce daně umožnil žalobci vyjádřit se ke zjištění a vzniklým pochybnostem. Následně žalovaný uváděl ke zjištění skutkového stavu shodné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí netrpí tvrzenou nezákonností a navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Z předloženého spisového materiálu soud ověřil, že v rámci daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za rok 2006 podal správce daně prostřednictvím Ministerstva financí slovenské daňové správě žádost o poskytnutí informací podle § 4 zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, v návaznosti na Smlouvu o zamezení dvojího zdanění mezi ČR a Slovenskou republikou. Konkrétně správce daně požádal o provedení místních šetření a zjištění, zda subdodavatelé mj. také ■■■ a ■■■ podali přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2006, zda předmětné faktury vystavili a fakturované práce provedli, pokud ano, zda za pomoci zaměstnanců, subdodavatelů či ve vlastní režii, zda mají předmětné faktury zahrnuté do daňové evidence a zdanitelných příjmů roku 2006, jakým způsobem došlo k úhradě a zda se v evidencích těchto subdodavatelů, kromě označených faktur nacházejí i jiné doklady, či písemnosti, týkající se žalobce. Správci daně

byla prostřednictvím Ministerstva financí poskytnuta odpověď pod č. j. 39/87915/2010-393, že na základě šetření slovenské strany vyplynuly určité skutečnosti týkající se žalobce a zmíněných subdodavatelů. K této výměně informací byly připojeny „Zápisnice o ústnom projednávání“ sepsané Daňovým úřadem Spišská Nová Ves. Z nich plyne, že dne 28. 6. 2010 se na výzvu slovenského správce daně dostavil subdodavatel Peter Vantroba, potvrdil, že v období od ledna do června 2010 vykonával pro žalobce montáž sádrokartonu v Praze a za práci vystavil nějaké faktury, které společně s doklady o úhradě přislíbil dodat. V protokolu o ústním jednání ze dne 6. 7. 2010 bylo zaznamenáno, že ■■■ se dostavil k ústnímu jednání, ale požadované doklady nepřinesl, pouze uvedl, že ve skutečnosti žalobce částky uvedené na fakturách za vykonané práce nezaplatil, platil méně, přičemž za první 3 měsíce byly peníze vyplacené v hotovosti a doklady o tom nemá. Další měsíce mu byly peněžní prostředky žalobcem placeny na účet nikoli na jeho jméno v České spořitelně, a.s (účet přítelkyně, kterou identifikoval). Z protokolu ze dne 26. 7. 2010 vyplývá, že subdodavatel ■■■ se dostavil k výzvě slovenského správce daně, doklady týkající se spolupráce se žalobcem nepředložil, uvedl, že by je měla mít u sebe ekonomka ■■■. Potvrdil, že pro žalobce vykonával sádrokartonové práce jako živnostník, za vykonané práce dostal každý měsíc v hotovosti zaplacené a faktury vystavil dodatečně po skončení roku 2006 v lednu 2007. Slovenskému správci daně pak ekonomka ■■■ podle protokolu ze dne 26. 7. 2010 předložila při ústním jednání účetní doklady ■■■ týkající se roku 2006, faktury byly k protokolu připojeny. Na základě těchto listin bylo ve vyřízení mezinárodního dožádání uvedeno, že subdodavatel ■■■ svou činnost ukončil ke dni 11. 7. 2006 a při ústním jednání potvrdil, že pracoval pro žalobce a za provedené práce montáž sádrokartonu vždy na konci měsíce vystavil fakturu, tyto faktury a doklady o úhradě nepředložil správci daně ani na jeho výzvu. Šetřením bylo zjištěno, že daňový subjekt za zdaňovací období roku 2006 nepodal daňové přiznání. Podle faktur předložených správci daně ■■■ vystavil faktury za provedené práce s číslem 2, 3, 4 za leden 2006 a březen 2006 v době, kdy neměl živnostenské oprávnění. K subdodavateli ■■■ bylo zjištěno, že potvrdil provádění sádrokartonových prací pro žalobce jako živnostník, přičemž každý měsíc obdržel v hotovosti vyplacené finanční prostředky za vykonané práce a faktury pro žalobce vystavil až následně po skončení roku 2006.

Z protokolu ze dne 27. 4. 2011, č. j. 31088/11/188930506717, vyplývá, že správce daně seznámil žalobce s obsahem mezinárodního dožádání. Žalobce popřel to, co slovenskému správci daně uvedl ■■■. Následně byl správcem daně seznámen s tím, že byl opatřen výpis z bankovního účtu přítelkyně Petera Vantrobey u České spořitelny, a.s., na který žalobce provedl specifikované platby, které si do daňové evidence zahrnul jako platby neovlivňující základ daně. Správce daně rovněž seznámil žalobce s tím, co bylo zjištěno ohledně subdodávek od ■■■ a že byly zjištěny rozdíly mezi fakturami, jež byly ověřeny šetřením slovenského správce daně, a fakturami, které si do základu daně zahrnul žalobce. Poté správce daně vyzval žalobce k prokázání toho, že skutečně ■■■ uhradil i ostatní fakturované částky, nejen ty placené na účet u České spořitelny, a.s., a prokázal, že ■■■ uhradil i částky na fakturách, které neměl tento subdodavatel zahrnutý do své evidence a zdanitelných příjmů.

Na základě zjištění shrnutých ve Zprávě o daňové kontrole č. j. 43367/12/188930506717, která byla se žalobcem projednána při ústním jednání dne 11. 7. 2012, vydal správce daně dodatečný platební výměr ze dne 16. 7. 2012, č. j. 43543/12/188970507269.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný po doplnění dokazování výsledkem svědka ■■■ dospěl k závěru, že nebyly odstraněny pochybnosti správce daně o uplatněných daňových výdajích žalobce. V případě prací subdodavatele ■■■ žalovaný konstatoval, že jako důkaz správce daně osvědčil výpisy z bankovního účtu u České spořitelny, a.s. získané šetřením správce daně, které potvrdily, že byly provedeny úhrady jen ve výši 85 233 Kč. Ostatní úhrady žalobcem uplatněné v daňových výdajích ve výši 531 067 Kč nebyly prokázány, když na základě mezinárodního dožádání bylo zjištěno, že podle sdělení ■■■ byly žalobcem ve skutečnosti hrazeny nižší částky než byly uvedeny na fakturách. Za prokázané byly považovány úhrady na uvedený bankovní účet ve výši 85 233 Kč s tím, že příjmové doklady na úhrady hotovosti předloženy nebyly. V případě úhrad faktur vystavených dodavatelem ■■■ žalovaný konstatoval, že na základě mezinárodního dožádání bylo zjištěno, že tento dodavatel vystavil a ve své evidenci měl zahrnuty pouze faktury č. 1 až č. 4 na celkovou částku 350 000 Kč, které byly uhrazeny. Pokud žalobce uplatnil ve výdajích i jiné nepotvrzené faktury, jejich úhradu ani k výzvě správce daně neprokázal.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno a která vychází z povinnosti žalobce snést ve stanovené dvouměsíční lhůtě konkrétní důvody, v nichž je spatřována nezákonnost napadeného správního rozhodnutí či jeho vady, případně nicotnost. Soud při přezkumu vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. K projednání žaloby bylo na žádost žalobce nařízeno ústní jednání, z něhož se žalovaný správní orgán omluvit. Žalobce setrval na svých argumentech, znovu zdůraznil, že pokud se mohl účastnit výsledku dodavatele ■■■, byla daňová účinnost výdajů správcem daně uznána. Namítal, že žalovaným zmiňovaný rozsudek Soudního dvora EU vykládal nikoli české právo, dle § 96 daňového řádu má žalobce právo být přítomen výsledku svědka. Navíc jeden ze subdodavatelů byl českým daňovým rezidentem a nebyl důvod jej vyslýchat na Slovensku. Problém spočíval podle žalobce v tom, že je jednalo o osoby, které svoje povinnosti neplnily a nepodaly daňová přiznání. Po projednání věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž byl veden následujícími úvahami.

Soud se předně ztotožnil se závěrem žalovaného, že správce daně získal informace o slovenských subdodavatelích ■■■ a ■■■ a jimi vystavovaných daňových dokladech, které si žalobce zahrnul do daňové evidence a uplatnil částky v nich uvedené jako daňové výdaje, na základě mezinárodního dožádání, nikoli přímo uskutečněnými svědeckými výpověďmi či místními šetřeními, při nichž by byly tyto osoby jako svědci vyslýchány.

Mezinárodní dožádání bylo uskutečněno na základě § 4 zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daně, v návaznosti na směrnici Rady 77/799/EHS ze dne 19. 12. 1977 o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých daní a Smlouvu mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a majetku, publ. pod č. 100/2003 Sb.m.s. Výkladem shora zmíněné směrnice 79/799/EHS ve vztahu k právům plynoucím daňovým subjektům členských států EU v případě mezinárodního dožádání se v návaznosti na

rozsudek Soudního dvora EU ze dne 22. 10. 2013 ve věci C-276/12, *Jiří Sabou proti Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu*, podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2014, č. j. 1 Afs 73/2011-167, dostup. na www.nssoud.cz), v kterém mj. uvedl:

„[62] ... Správce daně dožádaného státu se při své činnosti řídí vlastními procesními pravidly, nikoliv normami českého práva (bod 35 rozsudku Soudního dvora ve věci *Sabou*). Po zahraniční daňové správě nelze požadovat, aby postupovala podle procesních norem českého daňového řízení, tedy aby například vždy prováděla výslech svědka za účasti českého daňového subjektu. Současně ovšem platí premisy, které pátý senát čerpal zejména z rozsudku ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, věc *EURO PRIM*. Nejvyšší správní soud tam konstatoval, že vystavení svědka otázkám daňového subjektu zvyšuje přesvědčivost a informační hodnotu, a tím i věrohodnost výpovědi svědka. Svědek se tak k otázkám vyjádří jak z perspektivy správce daně, tak stěžovatele. Oba tyto náhledy lze konfrontovat a vyhodnotit. „Zajištění reálné možnosti účasti při výslechu svědka je proto jedním z klíčových parametrů hodnocení zákonnosti provádění takového důkazu a jakémukoli jeho obcházení je třeba důsledně bránit. Klíčovou vlastností svědecké výpovědi, odlišující ji od jiných důkazních prostředků, je rovněž její nezprostředkovanost - svědek vypovídá za přítomnosti pracovníka správce daně i daňového subjektu a závěry o věrohodnosti a relevanci jeho výpovědi proto lze činit i z jeho nonverbálního projevu a celkového dojmu, kterým působí. V rozporu se zákonem proto je snaha správce daně o účelové vyhýbání se výslechu svědků a jejich nahrazování listinnými důkazy, například protokoly o výslechu pořízenými v jiných řízeních.“

... ..

[66] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že odlišné procesní požadavky na provádění důkazů v jiných členských státech Evropské unie nemohou zásadně snížit požadavek na správné a úplné zjištění skutkového stavu věci. Ostatně v otázce posuzování výpovědní hodnoty důkazů pořízených cestou směrnice 77/799 odkázal Soudní dvůr plně na vnitrostátní právo dožadujícího se státu (viz bod [53] shora). Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že český správce daně musí vzít v úvahu princip důvěry v činnost orgánů jiných členských států Evropské unie. Jak uvedla ve svém stanovisku generální advokátka J. Kokott, pouhé sdělení výsledku šetření není v zásadě dostatečné, protože důkazní hodnota takové informace z pohledu procesního práva dožadujícího se státu je zpravidla velice omezená (stanovisko ve věci *Sabou* ze dne 6. 6. 2013, bod 80). Sdělí-li tedy dožádaný stát výsledek šetření, k němuž na základě dožádání dospěl, aniž informuje o postupech, kterými k tomuto výsledku došel, a o zdroji určité informace, je důkazní hodnota takové informace dle českého práva omezená, byť nikoliv nulová. Svůj význam může mít jen v celkovém důkazním kontextu, a to ve spojení s jinými důkazy. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že neuvedení zdroje informace má vliv na výpovědní hodnotu důkazu, nemá však takový dopad, že by činilo informaci procesně nepoužitelnou.“

Ve světle těchto premis hodnotil soud postup správce daně v projednávaném případě. Jak již konstatoval shora, správce daně prostřednictvím Ministerstva financí požádal daňovou správu Slovenské republiky o prověření věrohodnosti faktur vystavených [REDAKCE] a [REDAKCE], neboť mu vznikly pochybnosti o tom, že stavební práce fakturované a provedené těmito subdodavateli byly skutečně provedeny v rozsahu částek na fakturách uvedených. Žádal proto o prověření

uvedených daňových subjektů a ověření, zda tyto faktury skutečně vystavili, částky na nich uvedené zahrnuly do svých zdanitelných příjmů, jakým způsobem došlo k úhradě a zda se v jejich účetních dokladech případně nacházejí jiné doklady a písemnosti související s žalobcem. Přílohou dožádání pak byl seznam faktur vystavených ■■■ a ■■■, které žalobce předložil v průběhu daňové kontroly. Správce daně nežádal ani o provedení svědeckých výpovědí, ani o provedení místního šetření přímo u těchto subjektů. Logicky tak slovenskou daňovou zprávu nežádal, aby jej o konkrétních krocích zpravila.

Sám správce daně neprováděl ani svědecké výpovědi ■■■ a ■■■, ani místní šetření, při nichž by byly uvedené osoby vyslýchány, nepřipadá u něj v úvahu porušení procesních práv žalobce plynoucích z § 96 odst. 5, odst. 6 daňového řádu. Pro úplnost soud dodává, že v době, kdy bylo o mezinárodní dožádání správcem daně požádáno a slovenská daňová správa informace o subdodavatelích získávala, daňový řád, jehož porušení se žalobce dovolává, ještě nebyl účinný, nicméně shodná procesní práva daňovým subjektům zajišťoval i zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010.

K žádosti správce daně slovenská daňová správa provedla šetření, oba subdodavatele vyzvala k předložení relevantních daňových dokladů a nechala je k věci vyjádřit. Peter Vantroba žádné daňové doklady ani jiné listiny prokazující úhrady stavebních prací ve výši tvrzené žalobcem nepředložil, uváděl, že úhrady ze strany žalobce byly nižší, zčásti na účet na cizí jméno vedený u České spořitelny, a.s. v ČR, zčásti v hotovosti, přičemž o tom nemá žádné doklady. ■■■ rovněž žádné vyžadované účetní doklady slovenské daňové správě nepředložil, uvedl, že faktury vystavoval až po roce 2006, částky mu byly žalobce hrazeny v hotovosti. Protože uvedl, že faktury byly u ekonomky ■■■, pozval ji k ústnímu jednání, při kterém tyto faktury předložila. Bylo zjištěno, že ■■■ vystavil jen faktury č. 1 – 4, celkem na 350 000 Kč. Zjištění v rámci mezinárodního dožádání byla doložena protokoly o ústním jednání u slovenského správce daně s ■■■ ze dne 26. 6. a 6. 7. 2010, ■■■ ze dne 26. 7. 2010, s ekonomkou ■■■ dne 26. 7. 2010 a kopie faktur č. 1 – 4 vystavených žalobci ■■■ celkem na 350 000 Kč.

Jak plyne z protokolu ú ústním jednání č. j. 31088/11/188930506717, dne 27. 4. 2011 byl žalobce seznámen nejen s žádostí správce daně o mezinárodní dožádání do Slovenské republiky, ale především s informacemi získanými slovenskou daňovou správou a zároveň i shora uvedenými listinami. Žalobce měl možnost se k zjištěným skutečnostem vyjádřit, což udělal.

Soud především považuje za podstatné, že správce daně s informacemi získanými na základě mezinárodního dožádání dále v průběhu daňové kontroly pracoval. V případě faktur vystavených ■■■ získal na základě jím sdělených skutečností ohledně úhrad faktur potvrzení o tom, že tomuto subdodavateli žalobce na účet u České spořitelny, a.s. (na cizí jméno) skutečně uhradil celkem 85 233 Kč, a protože žalobce nedoložil další úhrady v hotovosti, akceptoval jako daňové náklady částku 85 233 Kč. Dále správce daně akceptoval, že žalobce zaplatil za stavební práce provedené ■■■ celkem 350 000 Kč, což považoval za prokázané fakturami č. 1 – 4 získanými rovněž u tohoto subdodavatele, který jejich úhradu potvrdil. Žalobce byl dále vyzván, aby prokázal i úhradu zbytku faktur od tohoto subdodavatele, což ale neučinil.

Za dané situace má soud za to, že procesní práva žalobce v průběhu dokazování vedeného správcem daně nebyla mezinárodním dožádáním nijak zkrácena. Informace a listinné důkazy získané v rámci mezinárodního dožádání byly použitelné a správce daně je dále prověřoval. Soud zdůrazňuje, že žalobci bylo umožněno, aby se s informacemi získanými o subdodavatelích a o tom, co k úhradě vystavených faktur za stavební práce uvedli slovenské daňové správy, seznámil, jakož se seznámil i s listinami o průběhu úkonů slovenské daňové správy a veškerými daňovými doklady zajištěnými v rámci šetření slovenské daňové správy. Žalobce pak měl možnost na to v průběhu daňového řízení reagovat, návrh na doplnění dokazování učinil, bylo mu vyhověno, ovšem ani v rámci svého důkazního návrhu nežádal o provedení svědeckých výpovědí ■■■ a ■■■.

Soud tedy nedospěl k závěru, že by zjištěný skutkový stav neměl v důsledku procesního postupu správce daně oporu ve spisu a vyžadoval by rozsáhlého doplnění, jak žalobce obecně namítal.

Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobní námitky za neopodstatněné a žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení výslovně nežádal, ostatně mu ani náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 30. dubna 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu